

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/354/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714201802
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5714201802.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: O. A., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom O. - R., Š. D. XXXX/X., zastúpenému opatrovníkom Mestom Martin, so sídlom Martin, Námestie S. H. Vajanského 1, o zaplatenie 6.133,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/165/2014-80 zo dňa 19. novembra 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/165/2014-80 zo dňa 19. 11. 2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.310,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % z tejto sumy od 12. 08. 2013 do zaplatenia a sumu 227,49 eur titulom vyčísleného úroku z omeškania za obdobie od 11. 03. 2011 do 11. 08. 2013, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 964,13 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 17. 02. 2014 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 6.133,70 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere č. 352607375 uzatvorenej dňa 05. 03. 2007 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným.

Súd mal preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave a žalovaný uzavreli dňa 05. 03. 2007 zmluvu o splátkovom úvere č. 0352607375 podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru žalovanému vo výške 150.000,- Sk. Úroková sadzba bola dohodnutá ako premenlivá vo výške 12 % ročne, úver bol poskytnutý jednorázovo, poplatok za poskytnutie úveru bol dohodnutý vo výške 3.000,- Sk z prostriedkov úveru, poplatok za správu úveru vo výške 60,- Sk mesačne, výška splátky 2.222,- Sk, čiže 73,76 eur, splatnosť prvej splátky istiny k 10. 04. 2007, počet splátok 119, s tým, že úver mal byť splácaný mesačne splátkou zročnou vždy k 10. dňu v kalendárnom mesiaci a jeho konečná splatnosť bola dohodnutá k 10. 02. 2017. Ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená na 14,23 % ročne.

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE uzavretou medzi bankou a žalobcom dňa 27. 06. 2013 banka v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpila pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy na žalobcu. Banka túto skutočnosť žalovanému oznámila listom zo dňa 09. 07. 2013.

Z dôvodu neplnenia si povinnosti uhrádzať úver od marca roku 2010, žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 11. 08. 2013. Žalovaný tak mal celkovo dlhovať 84 celkom alebo čiastočne neuhradených splátok, čo predstavuje sumu 6.133,70 eur.

Majúc preukázané tieto skutočnosti, súd dospel k presvedčeniu, že žalobe možno vyhovieť len čiastočne. Citujúc ust. § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd konštatoval, že je nepochybné, že predchodca žalobcu so žalovaným uzavrel zmluvu o splátkovom úvere, ktorá mala charakter spotrebiteľského úveru. Žalobca uplatnil nárok na splátky, ktoré boli zročné od 10. 03. 2010, pričom žalobu na súd podal dňa 17. 02. 2014. Na rozdiel od žalobcu bol toho názoru, že v danom prípade je potrebné na otázku premlčania aplikovať Občiansky zákonník, ktorý túto otázku rieši pre spotrebiteľa priaznivejšie, vzhľadom na dĺžku všeobecnej premlčacej doby, ktorá je v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka 3 roky oproti štvorročnej premlčacej dobe podľa Obchodného zákonníka (§ 397).

Nakoľko súd rozhodoval v čase platnosti ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ex offo prihliadal na premlčanie uplatneného nároku žalobcu. Za premlčaný považoval nárok žalobcu na splátky úveru a ich príslušenstva za obdobie od 10. 03. 2010 do 11. 02. 2011, vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná 17. 02. 2014. Za nepremličaný tak možno považovať len nárok na splátky, ktoré boli splatné po 17. 02. 2011.

V takom prípade je nepremličaných 72 splátok po 73,76 eur, čo spolu predstavuje sumu 5.310,72 eur. Len túto sumu, spolu s príslušným úrokom z omeškania uplatňovaným v súlade s ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, v sadzbe limitovanej príslušnými občianskoprávnymi predpismi (§ 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka), mohol súd žalobcovi priznať a vo zvyšku uplatneného nároku súd žalobu zamietol z dôvodu jeho premlčania.

Z nepremličaných splátok súd priznal žalobcovi aj vyčíslené príslušenstvo, teda 8,5 %-ný úrok z omeškania z každej splátky v období od 11. 03. 2011 do 11. 08. 2013 a potom zo zvyšku dlhovaného zostatku úveru od 12. 08. 2013. Vyčíslený úrok z omeškania po odpočítaní sumy 204,64 eur, ktorá suma predstavovala vyčíslený úrok z omeškania z premlčaných splátok, potom predstavuje sumu 227,49 eur. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Žalobca bol v konaní prevažne úspešný, preto mu priznal pomernú náhradu trov konania. Žalobcovi bola prisúdená istina, ktorá predstavuje 84 % pôvodne uplatneného nároku (pozostávajúceho z vyčíslenej sumy 6.133,70 eur a vyčíslených úrokov 432,18 eur). Neúspech žalobcu bol v rozsahu 16 % pôvodne uplatneného nároku. Rozdiel medzi úspechom a neúspechom žalobcu potom predstavuje čistý úspech žalobcu v rozsahu 68 %. Len v rozsahu 68 % mohol preto súd žalobcovi priznať účelne vynaložené trovy konania. Tropy žalobcu predstavuje zaplatený súdny poplatok v sume 367,50 eur a trovy právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené a priznané podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. V rámci trov právneho zastúpenia súd priznal odmenu právneho zástupcu žalobcu za 4 úkony právnych služieb (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie žaloby, spísanie vyjadrenia k výzve zo dňa 27. 06. 2014 a účasť právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 19. 11. 2014) po 210,78 eur, paušálnu náhradu režijných nákladov za 4 úkony právnych služieb po 8,04 eur a 20 % DPH. Spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 1.050,34 eur a spolu so zaplateným súdnym poplatkom vo výške 367,50 eur, predstavujú celkové trovy konania sumu 1.417,84 eur, pričom 68 % z tejto sumy predstavuje sumu 964,13 eur, ktorú súd priznal žalobcovi.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku zamietol, podal žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku spočívajúcej vo vyhovení jeho návrhu, alternatívne zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah, aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ.

Predmetná zmluva bola uzavretá dňa 05. 03. 2007, pričom v období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho

zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, v dôsledku čoho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01. 01. 2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01. 01. 2008. To znamená, že pokiaľ pred dňom 01. 01. 2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01. 01. 2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01. 01. 2008 sa preto spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Žalobca nesúhlasil ani s aplikáciou ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré nadobudlo účinnosť až dňa 01. 05. 2014. Aplikáciou uvedeného ustanovenia na prebiehajúce súdne konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo podľa neho k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do jeho majetkových práv.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu, tieto spočívali jednak v nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v aplikácii Občianskeho zákonníka na obchodno-záväzkový právny vzťah a v porušení rovnosti účastníkov konania aplikáciou ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z.

V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd uvádza, že v konaní nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, založený zmluvou o splátkovom úvere č. 352607375 zo dňa 05. 03. 2007, je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedenej zmluvy o úvere je zrejmé, že ide o typickú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), v rámci ktorej mal žalovaný (ktorý nebol podnikateľom a úver nebral za účelom podnikania či výkonu povolania) postavenie spotrebiteľa a Slovenská sporiteľňa, a. s. (ako finančná inštitúcia poskytujúca, mimo iných služieb, úvery) postavenie dodávateľa. I keď ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi spotrebiteľské zmluvy zaraďoval len kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy medzi spotrebiteľské zmluvy zaraďoval všetky zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje (§ 23a ods. 1 cit. zákona). Z uvedeného dôvodu bolo potrebné na právny vzťah medzi žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) a žalovaným aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského

charakteru, predovšetkým príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., zákona č. 634/1992 Zb. a prostredníctvom neho (§ 23a) aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

V nadväznosti na uvedené považuje odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v nesprávnej aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku za nedôvodnú. Nakoľko právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou o splátkovom úvere je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo potrebné posudzovať ho v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako spotrebiteľský vzťah. V oblasti ochrany spotrebiteľa, teda aj finančného spotrebiteľa, Európska únia prijala viaceré smernice, ktoré smerujú k ochrane spotrebiteľa, pričom prevažnú väčšinu smerníc Slovenská republika preniesla do svojej legislatívy už pred vstupom do Európskej únie (napríklad zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo pri poskytovaní služieb. Aj keď ustanovenie § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že právne vzťahy z absolútnych obchodov sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, prostredníctvom ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. a následne i § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k rozdeleniu obchodno-právnych vzťahov aj na ďalšiu kategóriu, ktorú predstavujú vzťahy medzi podnikateľom (ako dodávateľom) a spotrebiteľom. Spotrebiteľskou zmluvou je pritom akákoľvek súkromnoprávna zmluva, ktorá sa vyznačuje definičnými znakmi uvedenými v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v Smernici 93/13/EHS bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom. Rovnakú úpravu, ako už bolo vyššie uvedené, obsahovalo aj citované ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. účinného v čase uzavretia zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv sa pritom dotýka aj právnej úpravy zmlúv, ktoré dodávatelia uzavreli so spotrebiteľmi pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01. 01. 2008 nahradil ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka novým znením. Prechodné ustanovenie, ktoré zavádza nepravú spätnú pôsobnosť tohto zákona, je obsiahnuté v ustanovení § 879j Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporné charakter absolútneho obchodu, je potrebné na otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súčasnú súdnu prax, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. I keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho či Obchodného zákonníka na premlčanie pri spotrebiteľských vzťahoch nebola jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne *expressis verbis* vyriešila výkladové rozdiely (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo práve odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, a vzťahy s nimi súvisiace. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nevidel odvolací súd v súčasnosti dôvod nepostupovať v súlade s tou doterajšou súdnou praxou, v zmysle ktorej, vychádzajúc zo znenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 03. 2015, je potrebné otázku premlčania v spotrebiteľských vzťahoch posudzovať podľa Občianskeho zákonníka. Správne preto súd prvého stupňa na premlčanie nárokov uplatnených žalobcom v tomto konaní aplikoval ust. § 100, § 101 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného pri splátkach úveru, splatných do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, začala plynúť trojročná premlčacia doba dňom nasledujúcim po ich splatnosti, t. j. pri splátke splatnej dňa 10. 03. 2010 dňa 11. 03. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 04. 2010 dňa 11. 04. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 05. 2010 dňa 11. 05. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 06. 2010 dňa 11. 06. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 07. 2010 dňa 11. 07. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 08. 2010 dňa 11. 08. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 09. 2010 dňa 11. 09. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 10. 2010 dňa 11. 10. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 11. 2010 dňa 11. 11. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 12. 2010 dňa 11. 12. 2010, pri splátke splatnej dňa 10. 01. 2011 dňa 11. 01. 2011, pri splátke splatnej dňa 10. 02. 2011 dňa 11. 02. 2011 a skončila uplynutím troch rokov od tohto dátumu, t. j. podľa poradia jednotlivých splátok dňa 11. 03. 2013, 11. 04. 2013, 11. 05. 2013, 11. 06. 2013, 11. 07. 2013, 11. 08. 2013, 11. 09. 2013, 11. 10. 2013, 11. 11. 2013, 11. 12. 2013, 11. 01. 2014, 11. 02. 2014. Pokiaľ bola žaloba žalobcu podaná na súde až dňa 17. 02. 2014, došlo k premlčaniu uvedených splátok ešte pred podaním žaloby, ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa.

Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil i odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v porušení rovnosti účastníkov konania zo strany súdu prvého stupňa v súvislosti so zamietnutím žalobného návrhu z

dôvodu premlčania, napriek tomu, že žalovaný námietku premlčania nevzniesol. V tejto súvislosti odvolací súd (rovnako ako súd prvého stupňa) poukazuje na to, že s účinnosťou od 1. mája 2014 bolo do zákona č. 250/2007 Z. z. zavedené ustanovenie § 5b, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku dodávateľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Predmetným ustanovením § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. bola súdu zakotvená povinnosť v konaniach, v ktorých je uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy voči spotrebiteľovi, prihliadať na premlčanie nároku ex offo - z úradnej povinnosti. Ide o výnimku z ustanovenia § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. V spotrebiteľských veciach preto aj bez toho, aby sa spotrebiteľ dovoľal premlčania voči nemu uplatneného nároku, má súd povinnosť skúmať, či nárok nie je premlčaný a ak dospeje k záveru, že premlčaný je, musí na túto skutočnosť prihliadnúť a žalobcovi nárok nepriznať. Napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. má procesnú povahu vyplývajúcu z jeho znenia, keď toto ustanovenie normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. bolo účinné, súd prvého stupňa bol povinný aplikovať ho vo všetkých prebiehajúcich konaniach, vrátane súdnych konaní začatých pred jeho účinnosťou, t. j. pred 01. 05. 2014, akým je aj konanie v prejednávanej veci.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Vo zvyšnej časti, ktorá nebola odvolaním žalobcu napadnutá, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.